LES LLETRES

STRATTFORD-ON-AVON i "SHAKESPEARE"

Strattford-on-Avon ha pres el nom a un riu que li fa cortesia al seu peu. Strattford-on-Avon és un llogarret tranquil on els dies no hi deixen ròssec i tot viu aparentment sense pena ni glòria. Ve l'estiu, però, i aleshores s'anima tot; i és que el juliol llença a tots els vents l'alegria continguda durant mesos prolixos. Els forasters hi acudeixen en romiatge; gents de totes les terres, vinguts per tots els camins de la terra, de la mar i del cel van a homenatjar el record de William Shakespeare. A Strattford el geni hi va oir les primeres cançons; a Strattford hi veié per primera vegada el cel i l'aigua i les muntanyes. Shakespeare hi havia nascut. I Strattford-on-Avon ho té a gran honor tot això; i quan arriba el juliol omple el món de les seves alegries, i del seu goig que anava aplegant de jornada en jornada, i ara, tot d'una, vessa d'un sol cop tal com un foc d'artificis de l'esperit. Enguany les festes han estat resplendents com sempre. El poble, que sense les gràcies més belles del dies marcits, ha vist una altra vegada l'obra del geni i l'embadaliment encara era nou. I hom endevinava que no era pas que el món tingués els mateixos sentiments del segle de Shakespeare sinó que era la seva obra la que superava les distàncies i a través dels dies no perdia ni mica de resplendor.

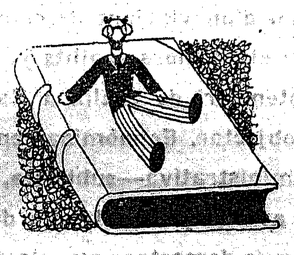

ELS OBLIDATS

A l'Olimp dels immortals hi deu haver—o hi hauria d'haver—un recó, una mena de llims, per tots els que prometen i no passen d'aquí, per tots aquells, el record dels quals s'ha mig perdut. Es segur que aquest recó estaria ple d'artistes. Què s'ha fet de Llopis, de Parra, de Casanellas, de Matutano, de Ferrer? Fa poc més de tres anys, aquesta colla de viatjants de la cultura catalana exposaren a París i aconseguiren que la crítica s'ocupés d'ells. On deuen parar, a hores d'ara, ells i la seva valuosa mercaderia?

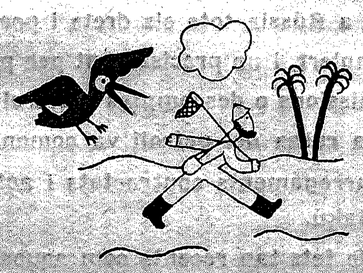

DOS FILOSOFS CATALANS DEL TEMPS DE LA RENAIXENÇA CATALANA

El moviment renaixentista de Catalunya compta, en el camp filosòfic, amb figures tan destacades com Xavier Llorens i com Jaume Balmes. Tenim una mostra de filosofia del doctor Llorens i Barba en INICIACIO A LA FILOSOFIA, publicada per la "Col·lecció Popular Barcino", i de la de Balmes en LA CIVILITZACIO, de la mateixa "Col·lecció Popular Barcino".

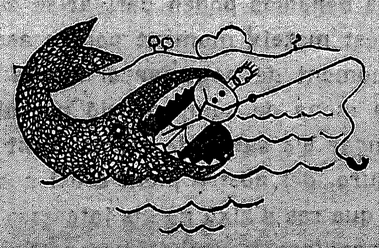

HA MORT L'ESCRIPTORA ANGLESA CLIFFORD MILLS

Tenia setanta-un anys en morir, ara, a Londres. La seva obra era conegudíssima per tot el Regne Unit. En aquesta hora de tristesa el millor record que podem adreçar a Clifford Mills és el d'una valoració de la seva obra. I escollint, un a un, entre els volums que constitueixen la seva prolixa bibliografia, ens quedaríem "La sort de la Marina" i "Fi de l'Arc en Ciel".

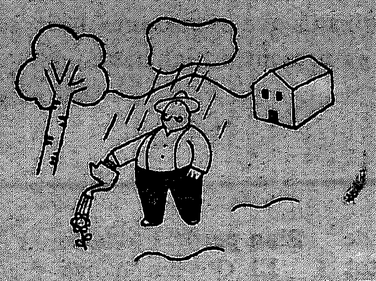

UNA DOBLE OPORTUNITAT

Les nostres autoritats tenen una ocasió excel·lent d'adquirir dibuixos, pintures i escultures, en l'exposició a benefici de les Guarderies d'Infants de Catalunya. De passada, faran una bona obra. La mateixa doble oportunitat és a l'abast de molts ciutadans de Barcelona. Recordeu-ho: l'exposició està instal·lada als soterranis de la Plaça de Catalunya.

ACABAMENT DE TEMPORADA

Els anuncis de les sales d'exposicions traspuen una gran desolació. Han sortit a la llum tots els stocks de recurs de "pintura catalana antiga i moderna" a disimular malament la laxitud de fi de temporada. Aquest circumstància ajuda a fer més interessant l'exposició organitzada per l'Associació d'Alumnes i Ex-Alumnes de l'Escola de Belles Arts, a benefici de les Guarderies d'Infants de Catalunya.

LES ARTS

La casa de Norma, s'en

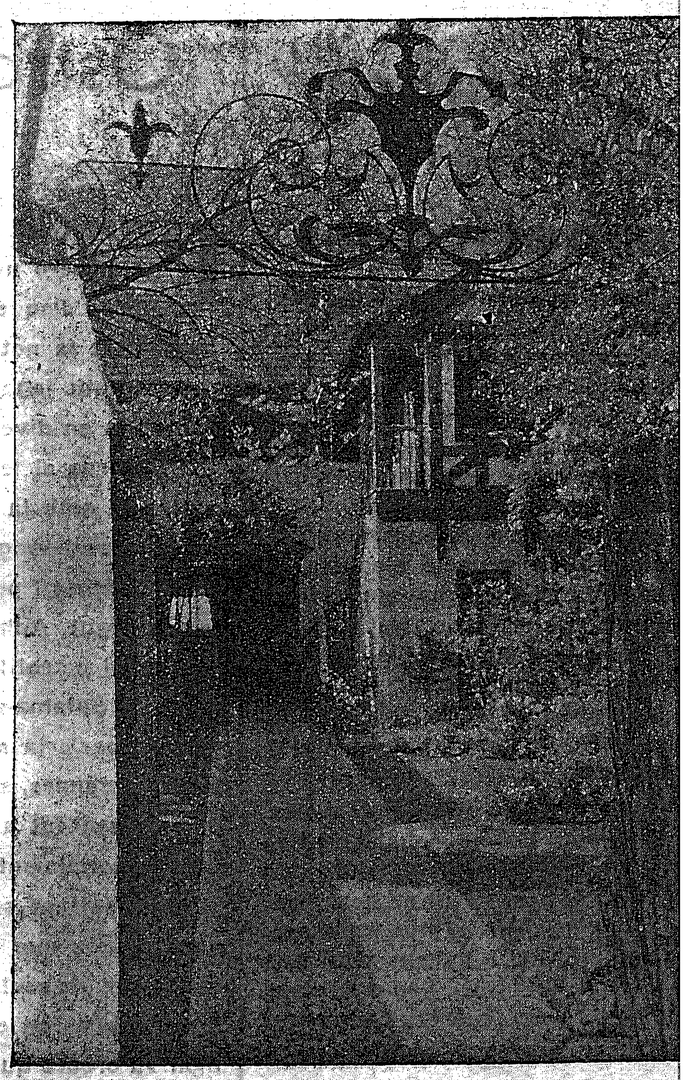

Norma Shearer i Irving Thalberg, el seu mari viatge de felicitat que no s'acaba mai. Durant la el Paradís del cinema s'ha mostrat enyorós de la Avui, però, les portes de la casa s'han obert c el retorn. I els arbres i les flors del jardí assagen i la música de colors amb què homenatjaran a seva arribada.

L. VEUILLOT

La "Santa Cecília" fael i el "Sant Tom Fra Angelic

SANTA Cecília és la patrona de la música, la reina de l'harmonia. Qui li ha donat aquest títol i per quina raó? No hi ha cap document que digui què la dolça i estrènua màrtir hagués cantat amb la seva trument. La raó ma cristiana. Ce vangeli, revestid rant el martiri, pel seu amor i nir el diví Espò volt d'ella remor bances del món, escoltava Jesús.

Durant el fest vania la melodi cítares, Cecília a Déu sol, el se deia: "Guarda e meu cos, guarda Senyor i que res

Es per aquest mor que Cecília rona de reina de cristiana ha ende vi és el movime crema l'amor div la terra i els c mateix nom que centra tots els p teix desig, en un ho consum tot i ment. Ni l'harm flama no volen

Entre els pint trobem la majo Cimabué, Pint Francia, Garofol Però el veritable cília és Rafael, lia mística, la rei la representa a concepció igual zell.

Rafael es lliur s'ha anomenat l ra: les seves fi tocar a terra, p peu; no es pot d a prendre el vol; ra al cel; són e veuen Déu.

El que estudi cília, coneixerà ni de Rafael. Pe la unió s'acomp el cel, hom sent

Sobre el nudisme i la religió hindú

A la sagra ciutat india de Nasik s'han desenrotllat unes escenes molt interessants. Entre les sis i les set del matí d'un dia de pluja, una processó de nudistes va recórrer els carrers de la ciutat. Anava precedida d'una banda de música de "boy-scouts" i protegida per una secció de Policia muntada... sobre elefants. En arribar a les vores d'un llac, i després de realitzar una sèrie de cerimònies religioses, els nudistes es banyaren també cerimoniosament. Després emprengueren el camí de retorn. Amb absoluta dignitat, amb ordre perfecte. Es tractava dels oradors de la veritat. Pel camí es varen creuar amb una altra processó no menys interessant: uns altres nudistes que conduïen en una luxosa llitera la imatge de Sankar — escriptor i reformador del segle V. — per a soterrar la en la cova d'una muntanya sagrada. Plovia copiosament sobre els nudistes, els qual continuaven imperturbables cantant versos sagrats. Singular i suggestiva barreja de la religió i el nudisme! I una nova preocupació dels homes, puix que des de què Adam va abandonar el paradís tenien una altra preocupació molt distinta: la dels seus vestits, que va arribar a produir la figura de Petroni, l'"arbiter elegantorium". Ara ja no hi ha problema. En realitat la roba solament servia per tal que l'home — si no és un veritable Apolló — amagui l'aparença del qual veritablement és i del què la naturalesa ha

Greta Nissen somriu

Arribaran a divorciar-se mai Greta Nissen i Weldon Heyburn que és el seu marit? Somriuen tant i són tan feliços avui que sembla que haurien de constituir una excepció en aquell país on el matrimoni sembla ésser un joc arrauxat. Si els ho preguntéssim ara, a ben segur que ens assegurarien que tota la vida somriuran aixi i ben a la vora l'un de l'altre, com en aquesta fotografia.

ENRIC F. GUAL

La dormida llatina i el reincendi de la tradició

LA nostra generació, si és que és acceptable encara de resumir en generacions, sustenta com a màxim desig de vitalitat en el teatre, l'inel.ludible transport al que el nou estat de coses ha introduit en l'existència psicològica.

Segurament que en el procés històric de les races i de les noves aportacions de material humà que la còsmica ha anat introduint en el planeta, això segur, no trobariem un buit típic d'expressió idònia.

Cada pas una paraula, un nou pentàgrama en blanc a punt de col.locar-s'hi les notes adients dels nats en tal o qual moment remarcable.

Moltes i molt importants han estat les causes que han fet aixecar la paret immaterial de la separació d'època, una d'elles, la més transcendental sens dubte, la nostra, la que hem començat de viure amb el nostre desvetllar a la raó.

I si hem trobat absolutament naturals els marxapeus que han obligat el canvi, aleshores no comprenem ben bé aquest desmai que s'observa al nostre país i que el retreu de l'adaptació de la cosa nova, de l'embalum d'estridències, de definicions, de nous horitzons posats a la pràctica per una ja classicitzada inèrcia...

En cap ocasió encara la nostra escena no ha donat aquell pinyol que influeix en l'esperit dels que l'esperen per llançar-se. Tenim motius per la queixa més carregada de fel.

El país mediterrani retut, en posició supina, contemplant una resurrecció universal que ha vist redreçar-se davant les seves facultats adormides!

Sembla talment que estiguem abandonats d'aquell fimbrar nerviós, pletòric de les genialitats de la raça, en un abandonament definitiu i amb un gran pòsit de poca-solta. Perquè estem autènticament convençuts que per la incorporació total del gènere de post-guerra hi manca la nostra expressió, ens planyem de l'ostracisme i volta el reincendi de la tradició per a dir la nostra paraula dintre el medi que va fixant posicions i que ja s'introdueix amb el màxim honor de la nacionalitat en el vell cenacle destartalat del teatre.

El feixisme, els barrets i la solució

Les indústries barretaires de gorres comencen a exclamar-se davant dels estralls que produeix la moda d'anar sense res al cap. Una nota publicada diu que això afecta a no res menys que 200,000 obrers que viuen d'aquestes indústries a la Península, sense tenir en compte la molta dependència que indirectament en pateix les conseqüències per la disminució en les vendes.

Molts no saben, però, que es tracta d'una moda imposada pels feixistes italians. La varen treure els "pioneers" del moviment feixistic abans de la marxa sobre Roma i ja veieu el que són les coses, s'ha arribat a imposar gairebé a tot el món.

A França, tanmateix, es trobà un mitjà bastant ràpid per a desvirtuar els efectes d'aquesta crisi produida per la naixent moda d'anar sense res al cap, i que, com hem dit, a més a més, té un origen "impur" per als homes liberals: aquest mitjà fou el que les grans empreses prohibiren als seus empleats d'oficines d'entrar sense res al cap: a remarcar entre l'element femení la forma irrespectuosa de salutació que representava de saludar amb una inclinació de cap o amb la mà, i finalment, per part d'algunes Corporacions públiques que han exigit als ciutadans que s'acos-

EL TEATRE

LA FOX A FRANÇA

El gran Erich Pommer, l'autor de "Tumultes" entre altres, s'ha dirigit als EE. UU. per a parlar de fer alguna cosa entre la Fox i França. Tothom s'espavila menys nosaltres que anem pasturant entre el pairalisme.

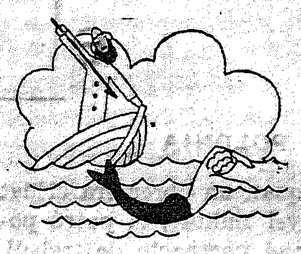

EL PROXIM FILM D'HAROLD

Per primera vegada en la seva carrera cinematogràfica, Harold Lloyd farà un film tret d'un llibre. L'actor acaba de signar una contracte amb Clarence Budingto Kellard per comprar-li la seva darrera noveHa, "Cat's paw" (La urpa del gat). Aquesta noveHa sortirà primer publicada en un magazine aquest estiu, i després apareixerà el llibre. Harold Lloyd treballa actualment per formar el repartiment de l'obra

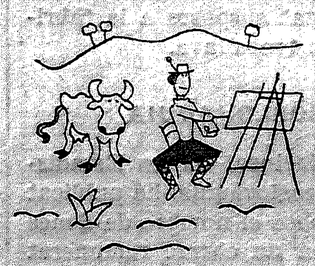

LES FINANCES VAN BE

La situació de les productores cinematogràfiques americanes, que pel gener havia arribat a ésser gravíssima, es va normalitzant. Així, per exemple, el dèficit de dòlars 1.063.000 que la Paramount havia declarat el dia 2 de gener s'ha convertit en superàvit. Cal remarcar, però, que Ralph Akohn, tresorer de la Companyia, ha declarat que aquest resultat s'ha obtingut a causa de la situació dels canvis estrangers, ja que el 25 per 100 dels afers de la Companyia es troba a l'estranger.

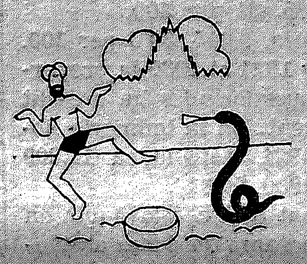

"MEDEA" VA RODANT

Les entitats culturals de Salamanca han treballat d'allò més per aconseguir una representació de la traducció del senyor Unamuno. Darrerament se'ls ha promès i la vella capital castellana ha respirat. Ara només falta que els provi.

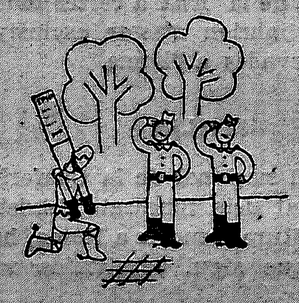

JA ELS COMPADIM

Sabeu aquella companyia de pseudo-revistes que va actuar al Romea? Doncs ara estan amargant les festes tradicionals valencianes.

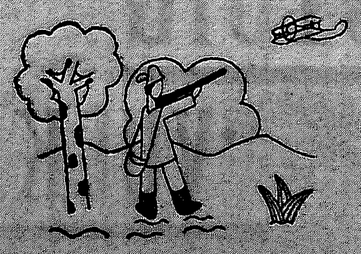

JA VE UNA ALTRA COMPANYIA

No sabem ben bé perquè, però, és el cas que quan un elenc de Madrid ha de debutar a Barcelona, la premsa de la capital ho comenta amb sucre i diu unes grans paraules sentimentals com si ens volgués preparar els porus amb una masilla de "conllevància". Aquesta preparació surt sempre malament i correspon a uns raves històrics. Ja hem llegit un d'aquests capítols dedicats a l'obra que porten la Perlita Greco i Empar Taberner i inconscientment, ja ens perdonaran a Madrid, ens hem espantat una mica.

EL MILLOR GENET

L'heroi de "King of the Arena" Ken Maynard, entre les seves medalles n'ostenta una d'especial que li dóna un títol de genet especial.